

къмъ ливадитѣ, или по синуритѣ. И тѣ сж като хората : всѣки день се трудятъ и не имъ тежи.

Вѣй хладъ и ведрина.

Протягамъ ржце, опъвамъ гърди, ризата ми сѣкашъ ще се пукне.

Тукъ.

Нѣщо трепери, изгаря. Като високата, хубавата ржжъ. Чака ступанина. Ела да ме по-жънешъ, стопанино!

Че съмъ порасла здрава и хубава. Като ружата. Всички думатъ. И ми е драго да работя, и ми е драго, кога иде жътва. Тѣзи ниви, които даватъ хлѣбъ, ясни метличини и сж попили всичката радостъ и мжка на хората. Да екнатъ, да затреператъ, да притаятъ дъхъ, като викна. Крушитѣ да не шумолятъ, класоветѣ да наведатъ главички и да слушатъ. А снопитѣ подире ми да нѣматъ четъ.

Той нали видѣ, каква съмъ, ама пакъ. Като вжленъ е опърлилъ сърцето ми. Неговия чукъ цѣлъ день пѣй. Влиза презъ прозореца, чука по огледалото, бий котлитѣ и тѣ се люшкатъ като камбани, халоса паницитѣ и тѣ се прѣсватъ на хиляди парчета. Какви ли сърпове е изковалъ за жетва! Много му прилѣга. Азъ защо съмъ го залюбила. Снощи тетю му занесе сърповетѣ, — дали знае, кой е моя?

Тѣй ми е тежко понѣкога!

Защо не съмъ като другитѣ. Ей тѣй безъ грижа, съ леко сърце. Като Кина чичо-